

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 97.210 van 28 juni 2001  
in de zaak A. 81.940/XIV-3471.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat R. QUINTELIER,  
kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,  
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de  
minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX  
nationaliteit, op 13 januari 1999 heeft ingediend om de  
vernietiging te vorderen van de tenuitvoerlegging van  
het bevel van de minister van Binnenlandse Zaken  
van 10 december 1998 om het grondgebied van het Rijk te  
verlaten;

Gelet op het arrest nr. 80.437 van 27 mei  
1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van  
de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van  
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste  
auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 17 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN die, loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij, van XXX nationaliteit, houder van een XXX nationaal paspoort geldig tot 2 maart 2003, in 1995 in België zou zijn binnengekomen; dat zij op 13 november 1998 in het huwelijk is getreden met een Belg; dat ze op 15 december 1998 het thans bestreden bevel om het grondgebied te

verlaten ontving; dat de motivering van dit bevel luidt als volgt :

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 7, lid 1, 1°, van de wet van 15/12/80: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten: geen visum.".

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doordat de verzoekende partij, gehuwd met een Belg, "gedwongen (wordt) om te repatriëren naar XXX, teneinde een visum in het kader van de gezinshereniging te bekomen", en dat deze gedwongen scheiding in strijd is met artikel 8 EVRM;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord zich als volgt verweert :

"Verzoekster toont de schending van gezegd artikel niet aan.

Zij behoudt de vrijheid te huwen met wie en waar zij dat wenst.

Haar echtgenoot is niet verplicht in België te verblijven.

Om haar huwelijk te beleven dient verzoekster bijgevolg niet op Belgisch grondgebied te vertoeven.

De toestand van onwettig verblijf van verzoekster is het gevolg van de keuze van haarzelf en van haar echtgenoot in een land te willen verblijven waar voorwaarden zijn gehecht aan het verblijf.

Indien zij die voorwaarden niet wenst te vervullen, kan zij de overheid niet verantwoordelijk stellen voor die keuze.

Nemo auditur propriam turbitudinem allegans.

De tekst zelf van artikel 8 van het E.V.R.M. is desbetreffend voldoende duidelijk. Zo stelt Van Heule in "Vluchtelingen - een overzicht I" nummers 688 e.v. :

"Volgens artikel 8, lid 1 E.V.R.M. heeft eenieder het recht op eerbiediging van zijn of haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling. De overheid zal zich niet alleen onthouden van ongeoorloofde inmenging in het privé-leven, maar is bovendien verplicht om de nodige maatregelen te

nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn. Het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. verduidelijkt dat dit recht niet absoluut is. Inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht is toegestaan voor zover dit "bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de rechten en vrijheden van anderen."

De auteur vervolgt in verband met het gezinsleven : "Bij het beginnend gezinsleven (bijvoorbeeld gezinshereniging na het huwelijk) beschikt de Staat, die soeverein is in het voeren van het immigratiebeleid, over een ruime appreciatiebevoegdheid. Artikel 8 E.V.R.M. legt aan de Staat geen algemene verplichting op tot eerbiediging van de gehuwde koppels van het land waar zij hun echtelijke woonplaats wensen te vestigen of om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. De weigering van verblijf aan de echtgenoot of aan de kinderen van een vreemdeling die zelf wettig op het grondgebied verblijft, vormt voor het Hof geen schending van artikel 8 E.V.R.M. Dit betekent dat gezinsleden aan artikel 8 E.V.R.M. geen vrije keuze van woonplaats kunnen ontleenen. Zij kunnen hun gezinsleven immers ook op een andere plaats, voor zover de legaal in het land verblijvende vreemdeling zijn of haar echtgenoot of gezinsleden, aan wie het verblijf wordt geweigerd, kan volgen naar het buitenland....".

Volledig ten onrechte gaat verzoekster ervan uit als zou zij over een absoluut recht op verblijf kunnen beschikken in functie van een gezinsleven.";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord als volgt antwoordt :

"Artikel 8 E.V.R.M. is een rechtsregel dewelke voorrang heeft op het nationale recht.

Een correcte toepassing van het nationale recht, dient te wijken wanneer deze toepassing niet in overeenstemming is met het (inter)nationale recht. (ref. M.arrest)

Alhoewel de uitvoerende macht correct de nationale wetgeving toepaste betreffende de familiale situatie van Mevr M., was deze correcte toepassing niettemin in strijd met het internationaal recht.

Zo-ook heeft verzoeker en haar echtgenoot het recht op de beleving van een normaal gezinsleven.

Een van de huwelijksplichten is ten andere de plicht tot samenwonen.

Door verzoeker te vragen een visum te bekomen in XXX, wordt zij gedwongen gescheiden van haar echtgenoot voor een lange tijd.

Voormeld verdragsrecht wordt hierdoor geschonden.

Wanneer verwerende partij stelt dat verzoeker bewust gekozen heeft voor de illegaliteit, dan bedekt zij er nota van te nemen dat verzoeker inmiddels bewust heeft gekozen voor de legaliteit.";

2.1.4.1. Overwegende dat de verdragsverenigbaarheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop deze wordt opgelegd; dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in de loop van 1995 België is binnengekomen zonder over de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort : vreemdelingenwet) nodige binnenkomstdocumenten, meer bepaald een geldig visum, te beschikken; dat zij op 13 november 1998 met een Belg gehuwd is; dat zij, zonder op dat punt te worden tegengesproken door de verwerende partij, onder het tweede middel stelt dat zij samenwoont met haar echtgenoot;

2.1.4.2. Overwegende dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een autonoom begrip is, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd; dat, verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (zie o.m. het arrest van 21 juni 1988 inzake B. t. Nederland (serie A, nr. 138, overw. 21)), de huwelijksrelatie die tegelijk wettig en niet fictief is, gekwalificeerd moet worden als "gezinsleven"; dat er geen redenen uit het

dossier blijken die te dezen tot een andere conclusie moeten doen besluiten; dat de verzoekende partij derhalve binnen het toepassingsgebied valt van het in artikel 8, eerste lid, EVRM beschermde recht op gezinsleven;

2.1.4.3. Overwegende dat vervolgens moet onderzocht worden of er een inmenging is geweest van de verwerende partij in het door artikel 8 EVRM beschermde recht; dat als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, en zonder afbreuk te doen aan verdragsrechtelijke bepalingen, het aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen; dat het bovendien om een zaak van immigratie gaat en artikel 8 EVRM niet kan worden uitgelegd als zou in hoofde van de overheid de algemene verplichting bestaan om de door gehuwde paren gemaakte keuze van echtelijke verblijfplaats te respecteren en aldus de daaruit volgende gezinshereniging toe te laten op haar grondgebied; dat uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partij op volwassen leeftijd het Rijk binnenkwam; dat niet wordt betwist dat deze toegang tot het Rijk in de loop van 1995 op onwettige wijze is geschied; dat derhalve de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen slechts een drietal jaren in het Rijk verbleef; dat ze op het ogenblik van haar huwelijk nog steeds onwettig verbleef in het Rijk en derhalve het precaire en onwettige karakter van haar verblijfstoestand niet kon ontkennen; dat het bovendien niet blijkt dat België de enige plaats is waar de verzoekende partij en haar echtgenoot een normaal gezinsleven kan leiden; dat

tenslotte de bestreden beslissing niet uitsluit dat de verzoekende partij, na eenmaal het Rijk te hebben verlaten, overeenkomstig de toepasselijke Belgische wetgeving kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er langer te verblijven; dat de bestreden beslissing niet de uit artikel 8, eerste lid, EVRM in hoofde van verwerende partij voortvloeiende verplichtingen miskent en dat er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel doordat "het doel (...) niet altijd de middelen (heiligt)", dat de verzoekende partij gehuwd is met een Belg en dat de bestreden beslissing niet verantwoord is omwille van het leed dat verzoekende partij wordt aangedaan;

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar hetgeen zij reeds stelde onder het eerste middel;

2.2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uitgebreid verzoekschrift;

2.2.2. Overwegende dat dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is; dat in de concrete context zoals die blijkt uit de bespreking van het eerste middel, een beslissing die voor de verzoekende partij, welke verzuimd heeft zich te voorzien van de nodige binnenkomstdocumenten, inhoudt

dat ze naar haar land van herkomst moet terugkeren om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van haar huwelijk met een Belg, geen kennelijk onredelijke beslissing is; dat het middel derhalve niet gegrond is;

2.3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, doordat de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld is van stereotype, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoekster bevat, worden aangehaald;

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat een "stereotype, geijkte en gestandaardiseerde" toestand weinig motivering uitlokt; dat de bestreden beslissing melding maakt van de ontbrekende binnenkomstvoorwaarde; dat niet duidelijker kan worden gesteld dat verzoekende partij een visum nodig heeft;

2.3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uitgebreid verzoekschrift;

2.3.2. Overwegende dat de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is diegene ten aanzien van wie een beslissing genomen wordt, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die beslissing dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde

wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve, indien zoals verzoekende partij aanvoert, een overweging inderdaad een "voorbeeld van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering" zou zijn, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat gelet op deze principes, aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan, aangezien de bestreden beslissing duidelijk de met het verblijf van een vreemdeling verband houdende reden vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het middel niet gegrond is;

2.4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 41, § 2, en 43 van de vreemdelingenwet, j° artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat zij stelt dat zij met een EG-vreemdeling dient te worden gelijkgesteld, dat haar verblijfsrecht niet afhankelijk kan gesteld worden van het voorleggen van geldige binnenkomstdocumenten, dat de motivering van de bestreden beslissing niet verwijst naar de in artikel 43

van de vreemdelingenwet vernoemde redenen tot verwijdering en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 doordat verzoekster een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten in plaats van haar in te schrijven in het vreemdelingenregister;

2.4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende antwoordt :

"Verzoekster meent niet te moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden omdat zij een huwelijk heeft afgesloten met een inwoner uit de E.R.

Geen enkel wetsartikel stelt haar vrij van binnenkomstvoorwaarden, zelfs in geval van huwelijk.

De door haar aangevoerde elementen komen erop neer dat zij eist dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet op haar van toepassing zou zijn.

Verzoekster is niet ontslaan van de verplichting de wettelijk voorgeschreven inreisdocumenten voor te leggen, wil zij toepassing zien maken van artikel 40 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voor zover haar huwelijk geen schijnhuwelijk is.

In het arrest nummer 40.378 van de IIIde kamer van de Raad van State, uitgesproken op 18 september 1992, in de zaak nummer 42.971/III- 11.763, wordt duidelijk gesteld:

"Considérant que le fait d'être l'époux d'une belge ne dispense pas l'étranger d'être porteur des documents requis, à savoir pour un T. un passeport national en cours de validité; que tel n'était pas le cas; que le ministre pouvait éloigner le requérant par un ordre de quitter le territoire, sans excéder ses pouvoirs."

De omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende de aanvraag tot verblijf of tot vestiging in het Rijk die na voltrekking van het huwelijk ingediend wordt op grond van artikelen 10 of 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bevat de instructies aan de burgemeesters, ervan uitgaande dat in punt 4 van de omzendbrief van 28 augustus 1997 wordt aangegeven dat dergelijke aanvraag onontvankelijk zal

verklaard worden indien de vreemdeling niet beschikt over de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 voorziene binnenkomstdocumenten.

Als algemene regel wordt behouden dat de aanvraag tot verblijf of tot vestiging niet in overweging zal worden genomen wanneer de vreemdeling op het ogenblik van de aanvraag niet in het bezit is van de geldige binnenkomstdocumenten.

Er worden echter uitzonderingen op voorzien, en in geval van verzoekster als volgt : Bezit de met een Belg gehuwde vreemdeling een nationaal paspoort waarin geen visum aanwezig is of een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is, wordt een bevel het grondgebied te verlaten afgegeven.";

2.4.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uitgebreid verzoekschrift;

2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet door haar huwelijk met een Belg, gelijkgesteld wordt met een EG-vreemdeling, ingeval zij zich met hem vestigt of komt vestigen; dat echter luidens artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet, de echtgenoot bedoeld in voornoemd artikel 40, die, zoals de verzoekende partij, niet de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, houder moet zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de vreemdelingenwet is vereist om tot een regelmatige binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten; dat, bij gebrek aan een geldig visum, de verzoekende partij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet voldeed aan de voornoemde vereiste; dat zij de bepalingen van de artikelen 41, derde lid, en 43, 3°, van de vreemdelingenwet niet in haar voordeel kan inroepen daar zij niet aantoot noch beweert over een geldig visum te beschikken of ooit beschikt te hebben; dat zij integendeel niet ontkent jaren onwettig te hebben

verbleven in het Rijk, zelfs tot op de dag van haar huwelijk; dat in principe wetsbepalingen niet geacht moeten worden rechten te verlenen op grond van gegevens, zoals te dezen een feitelijke verblijfssituatie, die enkel in de onwettigheid zijn tot stand gekomen; dat de verzoekende partij niet doet blijken dat aan dit principe in casu moet worden voorbijgegaan; dat daarenboven voornoemd artikel 43,3°, van de vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 3.3 van de richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964 waarin wordt gesteld : "Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen", en dat de voorbereidende werken van die richtlijn aantonen dat met deze bepaling slechts het verval wordt beoogd tijdens een wettig verblijf na regelmatige binnenkomst wat in onderhavige zaak geenszins het geval is daar de verzoekende partij aldoor onwettig op het grondgebied verbleef; dat er derhalve evenmin nood was aan het verwijzen in de bestreden beslissing naar de in artikel 43 van de vreemdelingenwet vernoemde redenen tot verwijdering aangezien deze bepaling te dezen niet toepasselijk is; dat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 61 van het genoemde koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dezelfde gronden in rechte faalt; dat het middel niet gegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**W. GEURTS.**

**G. DEBERSAQUES.**